

ὀρθομαρμαρώσεως και τοιχογραφιῶν, ὧν ἴχνη ἐντὸς ὅ κογχῶν, σχηματιζομένων εἰς τὸ πάχος τοῦ δευτέρου τοίχου, μαρμαρόστρωτον διάδρομον, εἰς ὃν ὀδηγοῦσι πυλίδες ἐκατέρωθεν τοῦ μέσου κτίσματος και ψηφιδωτῶν δάπεδον ἐν τῷ κέντρῳ, παρὰ τὸ ὀποῖον ἀνεφάνη εἰς βάθος 1,20 ἢ ἀρχὴ κρύπτῃς. Τὸ κτίσμα τοῦτο ἀρέθη νὰ ἐξετασθῆ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, διὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους μεγάλους ὄγκους. Ὁ ἀνασκάψας νομίζει, ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ εὔρεθῶμεν πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τάφου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ὑψουμένου ἐν εἰδει Μαυσωλείου ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ναοῦ.

Ἐνδεκάτην και τελευταίαν τῶν ἀνασκαφικῶν ἐργασιῶν τῆς ἐταιρείας, δευτέραν δὲ τῶν ἐν Ἰωνίᾳ, μετὰ λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων ἔχομεν τὴν ἐν Κλαζομεναῖς διὰ τοῦ ἐφόρου κ. Γ. Π. Οἰκονόμου. Ἡ ἐργασία ἐγένετο ἐν ἀρχῇ εἰς θέσιν «Μοναστηράκια», μετὰξὺ Σκάλας Βουρλῶν και Βουρλῶν, ἔνθα κατὰ κοινήν ἐκδοχὴν ἢ παλαιὰ τῶν Κλαζομενῶν πόλις. Ὁ τόπος ὅλος ἐκεἶ εἶνε κατεσπαρμένος δι' ὀστράκων ἀγγείων ἀρχαιοτάτων χρόνων και τεμαχίων πηλίνων σαρκοφάγων, γνωστῶν ἤδη ἀπὸ ἐτῶν και ἀποτελουσῶν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ τμήματος τούτου τῆς Ἐρυθραίας ἀπὸ τῶν Βουρλῶν ἢ Βρυούλων ἄχρι τῆς θαλάσσης τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εἰς βάθος 0,50-0,80 ἀνεφάνη ἀθρόα σειρὰ πηλίνων σαρκοφάγων και ὀστράκων ἀγγείων. Ἐκεἶ ἀπεκαλύφθη μέγα μέρος τοῦ Νεκροταφείου μετὰ 40 περίπου σαρκοφάγων πηλίνων, κεκοσμημένων, οὐχὶ νεωτέρων τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ β^{ου} π. Χ. αἰῶνος. Αὐται, 2 μέτρων αἰ πλεῖσται, εἶνε ἀτάκτως τεθειμένα, τὸ πλεῖστον δ' ἐπάλληλοι, τῶν στρωμάτων ἐξιχνουμένων ἐνιαχοῦ εἰς ἕξ, ἴσως δὲ ἦσαν και περισσότερα.